

леко заруменѣла и съ наведена глава шеташе насамъ-
натамъ около масата, и свали тежкия си кожухъ.

Следъ като хапнаха набързо, всички заедно се отпра-
виха къмъ палата.

Друмътъ бѣше почернѣлъ отъ засмѣни хора, които
бързаха да честитятъ на царя. Тежкитѣ кожуси на власте-
литѣ се мѣркаха наредъ съ овчитѣ кожи, които топлѣха
технитари, перпираки, търговци, млиinari и побирчии.

— Трѣбваше да впрегнатъ колесницата — продума недо-
волно Зоя, като се дръпваше гнѣвно всѣки пътъ, щомъ
нѣкой леко докоснѣше съ рамо златисточервенитѣ лисици
на скѣпото ѣ рухо.

— Десетъ крачки могатъ да се изминатъ и пешъ, —
отвърна сурово князь Белота, като не сваляше око отъ
сестра си и двамата младежи, които вървѣха напреде имъ.
Тоѣ сравняваше ръста, походката, движенията на Иванко и
деспота и прехвърляше презъ ума си всичкитѣ имъ преи-
мущества и недостатѣци. И двамата бѣха царски роднини,
но и двамата бѣха бедни. Иванко бѣше лекомисленъ, Бо-
рисъ бѣше злопамятенъ. Честолюбieto на първия можеше
да съперничи само съ това на втория.

Подъ кулата се блѣскаше огромна навалица, която ча-
каше да види царя. Асѣнъ бѣше отишелъ съ препълнена
отъ радостъ душа въ храма на Солунския чудотворецъ, за
да благодари и се помоли. Да благодари за мѣжката
рожда, която двойно осигуряваше престола му и да се по-
моли за далечния пленникъ. Защото ни денемъ, ни нощемъ
отъ ума на царя не излизаше мисълта за Иваница.

Когато Белота минаваше презъ широкоотворената пор-
та на кулата, единъ дребенъ, мургавъ човѣкъ го настигна
и го хвана за лакета.

— О! Коца, здравей ... — каза князътъ — гдѣ се бѣше
изгубилъ напоследѣкъ?

Тѣснитѣ черни очички на куманина се засмѣха.

— Пакъ отвѣдѣ Истѣра. Нагледахъ хората си. Значи
имаме радостъ, а? Отново мѣжко дете постигна царя ...

Въ трема прислужници поеа зирдавенитѣ имъ кожуси.
Зоя и Мария се качиха въ горницата при царицата.